

Μεταβάλλεται ὑπὸ Δ. Παναγιῶ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ. καὶ
ἐάντις ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα
ἑσσηληφία αὐτῆν ἀφορῶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἑγγε-
λιῶν ἑσση. 75 ἰστίχοι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Ὅχι οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήνησι, τῆς 2 Ἀυγούστου 1854.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοις Κ. Κ. Διδασκτικοῖς
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τε-
χυθρομίων ἐν τῇ ἑρατειᾷ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλληστικ. Πράξινται
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδοτοῦ.

Ἐκδίδεται ἐπιτ. τῆς ἑσση-
ματίας.

Περὶ παρέδρων

Ἐκαστος τῶν τριῶν πρώτων ἐκ τῶν ἐννεα ἐπιτελιῶν ἠθηνῶν ἀρχόντων προσελάμβανε κατ' ἴδαν καὶ ἑλλογῆν δύο παρέδρους, ἵνα βουλευόμενοι μετ' αὐτοῦ καὶ βοηθῶσιν αὐτῷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτοῦ. Πρὶν ἢ ἀναλίσθωσι τὴν ὑπηρεσίαν ὑπῆρχοντο, ὡς καὶ οἱ ἄρ. οντες, δοκιμασίαν ἐνώπιον τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων καὶ δικαστηρίου τινος· ἐδίδον δὲ καὶ εὐθύνας κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Τὸ ἀξίωμα τῶν παρέδρων ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους (κ. Νεαίρ. 1369) ἀρχή. Τὰ ἔργα τοῦ ἀρχοντος, δικαστικά τε καὶ διοικητικά, ἦσαν τόσῳ πολλὰ, ὥστε κυρία ἀφορμὴ τοῦ λαμβάνειν παρέδρους ἦν ἢ ὑπὸ τούτων παρεχομένη αὐτοῖς βοήθεια, εἰς πλήρη καὶ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Βλέπομεν αὐτοὺς βοηθοῦντας τῷ ἀρχοντι εἰς τὴν λεγομένην λήξιν δίκης (Δημοσθ. κ. Θεοκ. 1332), ἐπιμελουμένους τῆς εὐταξίας καὶ εὐκοσμίας ἐν ταῖς ἐορταῖς καὶ τοῖς θάετροις, καὶ ζημίαις τοῖς ἀπειθοῦσιν ἐπιβάλλοντας (Δημοσθ. κ. Μειδ. 572). Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀρχοντες ἦσαν κληρωτοὶ καὶ ὁ κληρὸς ἀνεδείκνυε, ὡς εἶκος, πολλάκις τοιοῦτους οὐχὶ τοὺς ἱκανωτάτους καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀξίους καὶ προσηκότας, καθίστατο χρήσιμος ἢ μᾶλλον ἀναγκαῖα αὐτοῖς ἡ ἐπαρωγή καὶ σύμπραξις ἀνδρῶν ἐπιτηδεῶν καὶ πείραν τῶν πραγμάτων τῆς πολιτείας ἐχόντων (Δημοσθ. κ. Νεαίρ. 1372). Ἴσως ἔσονται οὐ μόνον ἐβοήθουν οὕτω τοῖς ἀρχουσι, ἀλλὰ καὶ περιέστελλον κατὰ τι τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν. Καλοῦνται δὲ πολλάκις οὗτοι καὶ βοηθοὶ καὶ σύμβουλοι καὶ φύλακες. Ὁ Δημοσθένης μέμφεται τὸν Στέφανον ὡς ὠνησάμενον τὴν παρεδρείαν παρὰ τοῦ ἀρχοντος βασιλέως (κ. Νεαίρ. 1369). Οἱ ἀρχοντες προσελάμβανον ὡς παρέδρους αὐτῶν συνήθως ἰδίους συγγενεῖς καὶ φίλους, ἀπελύοντο δὲ οὗτοι τῆς ἀρχῆς καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους ἐνεκα εὐλόγου ἀφορμῆς (Δημοσθ. κ. Νεαίρ. 1373). Οἱ δεσμοθέται προσελάμβανον ἐνίοτε παρέδρους ὡς συμβούλους αὐτῶν. Παρέδρους εἶχον καὶ οἱ 10 εὐθυνοὶ, ἀνά δύο ἑκαστος. Τὰ ἀξίωμα τοῦ παρέδρου ἐλέγετο παρεδρεία καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ παρεδρεύειν.

—οοο—

Περὶ ναυτοδικῶν.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ὀνομάζουσιν τοὺς ναυτοδικὰς ἀρχὴν (Ἀρποκρ. Σουῖδ. ἐν λ. ναυτοδίκαι), ὀλίγοι δὲ τινες ἄλλοι καλοῦσιν αὐτοὺς δικαστὰς (Ἠσύχ. ἐν λ.). Ἐκ τῆς ὁμοφώνου μαρτυρίας τῶν πλείστων αὐτῶν καὶ χωρίου τινὸς τοῦ Λυσίου (περὶ δημ. ἀδικ.), τοῦ μόνου μνεῖαν ναυτοδικῶν ποιουμένου ἀττικῶ ῥήτορος, ἐξάγεται ὅτι ἦσαν ὄντως οὗτοι ἀρχή. Ἡ αὐτοῖς δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀποδιδόμενη ὀνομασία «δικασταὶ» δὲν παρέχει εὐλογον εἰς ἀμφιβολίαν ἀφορμὴν, διότι, δικάζειν καὶ δικασταὶ ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, ὡς εἰσαγωγῶν ὄντων, τουτέστι εἰσαγόντων εἰς τὰ δικαστήρια ὑποθέσεις εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν ὑπαγομένας. Οἱ ναυτοδίκαι, καθ' ἀπάσας τῶν ἀρχαίων τὰς μαρτυρίας, εἰ ὄν δικαιοδοσίαν εἰς ὑποθέσεις ναυτιλιακάς καὶ ἐμπορικὰς, καὶ εἰ εἰς τὰ περὶ τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὰς φρατρίδας χωρὶς γὰ ὧσιν οὗτοι τέχνα γονέων ἀμφοτέρων πολιτῶν Ἀθηναίων ὑπῆρχοντο ἄρα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆν αἱ λεγόμεναι δίκαι ἐμπόρων καὶ δίκαι ξενίας. Ὁ χρόνος τῆς πρώτης συστάσεως τῆς ἀρχῆς ταύτης δὲν μνημονεύεται· ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς εἴρηται, ὑπῆρχοντο εἰς αὐτοὺς τὰ περὶ τῶν ἀναλαμβάνοντων παρανόμως φράτορος δίκαια, ἐξάγεται ὅτι ἡ σύστασις τῶν ναυτοδικῶν ἀνήκει εἰς τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ὁ ἐκ πατρὸς μόνον Ἀθηναῖου γεννώμενος καὶ οἰασδῆποτε μητρὸς ἠδύνατο εἶναι πολίτης Ἀ-

θηναῖος, τουτέστι, πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους (Πλουτ. Περικλ. 37), ἴσως ἔσονται ἐπὶ τῶν τοῦ Κλεισθένης. Οἱ ναυτοδίκαι ἀπεδείκνυντο ἐτησίως διὰ κλήρου, ἐν μηνὶ Γαμηλιῶνι, διεξήγχιον δὲ πιθανῶς τὰς ἐμπόρων δίκας ἐν χειμῶνι μόνον, ὅτε ἐπαυεν ἡ ναυτιλία, τὰς δὲ δίκας ξενίας καθ' ἅπαν τὸ ἔτος.

Ἐπάρχει καλῶς γνωστὸν ὅτι αἱ δίκαι ἐμπόρων ὡς καὶ αἱ ξενίας ὑπῆγοντό ποτε εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δεσμοθετῶν. Ἐκ τούτου ὀρμώμενοί τινες τῶν νεωτέρων φιλολόγων, οἷον ὁ Boeckh, ὁ Baumstark καὶ ἄλλοι, ὑπέθεσαν ὅτι πάντες οἱ λέγοντες ἀρχὰς τοὺς ναυτοδικὰς γραμματικοὶ σφάλλουσι, καὶ ὅτι οἱ ναυτοδίκαι δὲν ἦσαν εἰσαγωγεῖς ἐν ταῖς ἀνω μνησθεῖσαις δίκαις, ἀλλὰ δικασταὶ· πλὴν τὴν λύσιν ταύτην τοῦ περὶ ναυτοδικῶν ζητήματος δὲν παραδέχονται ἄλλοι· ἄλλως δὲ θέλει τὰ περὶ τούτων ὁ Meier καὶ ὁ Schoemann (Att. proc. 85). Εἰς πάντας τοῦ Δημοσθένους τοὺς λόγους οὐδαμῶς μνημονεύονται ναυτοδίκαι οὐδὲ γίνεται ὄλιος λόγος περὶ ἀρχῆς τοιαύτης. Ἐν τῷ κατὰ Λακρίτου λόγῳ (σελ. 940) ἐνθα μνημονεύονται πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ εἰς ἃς ἦν εἰσακτέα ἡ τοῦ Λακρίτου ὑπόθεσις, ὁ ῥήτωρ ἠθέλε πάντως ποιῆσαι καὶ περὶ αὐτῶν λόγον, ἐὰν ὑπῆρχον ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ· συμπεραίνουσιν ἐκ τούτου ὅτι αἱ ἐμπόρων δίκαι ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, ὅτε ἦσαν αὐταὶ δίκαι ἐμμηνοί, τουτέστι ἡ ἐκδίκασις αὐτῶν ὤφειλε ἵνα ἐντὸς μηνὸς περικιωθῆ, ἀφῆρέθησαν ἀπὸ τῶν ναυτοδικῶν καὶ μετηνέχθησαν εἰς τοὺς δεσμοθέτας· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖαν τότε ἡ πόλις διὰ μόνον τὰς ξενίας δίκας τὴν ὑπαρξίν τῶν ναυτοδικῶν, μετήνεχον καὶ ταύτας εἰς τοὺς δεσμοθέτας καὶ κατέλυσαν τὴν ἀρχὴν τῶν ναυτοδικῶν. Ἡ χρονικὴ περίοδος ἄρα καθ' ἣν ὑπῆρχον ναυτοδίκαι ἐν Ἀθήναις ἀρχεται ἀπὸ Κλεισθένης, ἢ μικρὸν μετὰ τούτου, καὶ τελευτᾷ εἰς τοὺς ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα χρόνους· ἀλλὰ καὶ οὕτω παρουσιάζεται δυσκολία τις· ὁ Λουκιανὸς ἐν τινι τῶν διαλόγων αὐτοῦ (Β. σελ. 203 ἐκδ Βιβ.) μνημονεύει ναυτοδικῶν, ὡς ὑπαρχόντων μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον. Οἱ μὴ θέλοντες πιστεῦσαι ὅτι ὁ Λουκιανὸς ὑποπίπτει ἐνίοτε εἰς ἀναχρονισμοὺς, ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἡ τῶν ναυτοδικῶν ἀρχὴ ἀνανεώθη μετὰ τὴν κατάλυσιν αὐτῆς, καὶ ὑπῆρχεν ἐπὶ τινὰ χρόνον· ἀλλὰ τούτου οὐδεμία εὐρηται ἀπόδειξις ἄλλη.

—οοο—

Ὁμηρος.

(Συνέχεια ἰδ. ἀρ. 90)

Ἐπάρχει λίαν πιθανὸν ὅτι καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν Πανιώνων ἐορτῇ ἐν Ἀσίᾳ τῇ Μικρᾷ ἐτελοῦντο ἀγῶνες ποιητικῶν. Ἄλλ' ἵνα κατανοήσωμεν κατὰ ποῖον πιθανῶς τρόπον ποιήματα τοιαῦτα, οἷα ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια, ἐρραψωδοῦντο, προσεφύγομεν ἐξ ἀνάγκης εἰς ὑποθέσεις ἐχούσας τὸ πολὺ ἐσωτερικὴν πιθανότητα, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοθεν ἀποδείξεις. Τοιοῦτο ἐξάγαμεν συμπέρασμα ἐκ τῆς μεταγενεστέρως ὑπαρχούσης ἐν Ἀθήναις συνθηθείας τῆς ὑπὸ διαφορῶν ἐκ διαδοχῆς ῥαψωδῶν ἀπαγγελίας τοῦ αὐτοῦ ποιήματος, καὶ ἐκ τῆς ἐπιτολμηροτέρας ὑποθέσεως τοῦ Nietzsche, ὅτι ἡ ἀπαγγελία αὕτη διήρκει ὑπὲρ τὴν μίαν ἡμέραν. Ἀλλὰ, εἰ καὶ ἡ ἐπικαλύπτουσα τοὺς χρόνους ἐκείνους ἀχλὺς ἐμποδίζει ἡμᾶς τοῦ συναγαγεῖν βέβαιον καὶ θετικὸν συμπέρασμα περὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐρραψωδοῦντο τοσούτω μακρὰ ποιήματα, δὲν παρέχει ὅμως τοῦτο ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια, καὶ ἄλλα ἰσομεγέθη ποιήματα, ἀπηγγέλλοντο ὡς ὅλα καὶ αὐτοτελῆ ποιήματα, διότι πάντως ὑπῆρχον πρὸ τῆς χρήσεως τῆς γραφῆς· ὅτι δὲ τοῦτο εἶχεν οὕτως ἐξάγεται ἀναγκαῖως ἐξ ὧν περὶ τῶν κυκλικῶν ποιητῶν γινώσκομεν. Ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια περιέχουν μικρὸν μόνον μέρος τῶν πολ-

Ἐν Ἀθήναις 4 Αὐγούστου 1854.

Πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου.

Κύριε! Ἡ κυβέρνησις τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος ἐπλήρο-
φορήθη μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως περὶ τῶν δραστηρίων
καὶ φρονίμων μέτρων τῶν παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπουργείου,
καὶ ἰδίως τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ ληφθέντων, πρὸς
ἐξασφάλισιν τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς καλῆς διοικήσεως.

Γνωστοποιῶν τοῦτο δι' ὑμῶν πρὸς τὸν στρατηγὸν Καλλέργην,
συγχαίρω αὐτὸν ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐτῆς Με-
γαλειότητος, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν μέχρι τοῦδε προσπαθειῶν
τοῦ πρὸς εἰρήνευσιν τῆς χώρας ταύτης.

Ἐχω τὴν τιμὴν κτλ.

(Υπογ.) Θ. Ουάις.

— Οἱ Ῥωσσοὶ στρατοὶ πρὸς πῆσαν πολλῶν προσδοκίαν
ἀναχωροῦσιν ἐσπευσμένως μετ' ὅλων τῶν ἀποσκευῶν αὐτῶν ἐκ
Βλαχίας, κενοῦντες καὶ καταλείποντες πάντας τοὺς τόπους ὅ-
σους εἶχον καταλάβει.

— Ἐκνήρυχθησαν ἀθῶοι διὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ τε συμ-
βουλίου τῶν πρωτοδικῶν καὶ τοῦ τῶν ἐφετῶν, ὁ ἰατρός Τασαΐ-
ος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συγκατηγορηθέντες.

— Ὁ ἐν Πάτραις πρωτοδικῆς Κύριος Κοντογούρης διωρί-
σθη τμηματάρχης παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς Δικαιοσύνης.

— Εἰς τὸν στρατὸν ἐπιφέρεται σημαντικὴ βελτίωσις διὰ τῆς
προταθείσης ὑπὸ τοῦ Κ. Ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν στρα-
τηγοῦ Καλλέργη, καὶ ἐγκριθείσης ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως,
διαλύσεως τῶν ἀτάκτων ταγμάτων τῆς ὀροφυλακῆς, καὶ τοῦ
ἐξ αὐτῶν σχηματισμοῦ τεσσάρων νέων ταγμάτων τακτικοῦ
στρατοῦ. Αἱ ὑποσχεθεῖσαι διὰ τοῦ προγράμματος τοῦ ὑπουργι-
κοῦ συμβουλίου βελτιώσεις ἤρξατο ἤδη ἐν μέ. εἰ ἐνεργούμεναι.

— Ἡ ἐν Πειραιεὶ χολέρα ὀσημέραι παρακμάζει.

— Ἐν τῷ Γ. φυλλαδίῳ τοῦ Β. τόμου τῆς ἰατρικῆς Μελίσ-
σης, χθὲς ἐκδοθέντι, κατεωρίσθησαν ἀξιόλογοι περὶ χολέρας
διατριβαί, ὧν τὴν ἀνάγνωσιν συσταίνομεν εἰς τοὺς κατοίκους
τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ τόπων.

— Πολὺς ὀφείλεται ἔπαινος καὶ εὐγνωμοσύνη οὐ μικρὰ
τοῖς ἐν Πειραιεὶ ἰατροῖς, δι' ἣν ἔδειξαν καὶ δεικνύουσι γεναιό-
τητα καὶ αὐταπάρνησιν πρὸς τοὺς προσβληθέντας καὶ προσ-
βαλλομένους ὑπὸ τῆς χολέρας, οὐ μόνον ἐπισκεπτόμενοι τού-
τους καὶ τὰ δέοντα ἰατρικὰ ἐπιτάττοντες, ἀλλὰ καὶ ἄλλως
περιποιούμενοι αὐτούς.

— Ὁ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύ-
σεως ὑπουργὸς Κ. Γ. Ψύλλας, αἰτήσας ἔλαβεν ἀδειαν 15 ἡ-
μερῶν, ἵνα διανύσῃ ταύτας περιοδεύων πρὸς βελτίωσιν τῆς
προσβληθείσης ὑγείας αὐτοῦ, κατὰ συμβουλήν ἰατρῶν. Ὅσ' ἄλ-
λα περὶ τούτου ἐλέγχθησαν τριοδικὰ εἰσὶ κατασκευάσματα, ἄ-
περ ἐξ ἀπάτης ὡς ἀληθῆ πιστεύσαντες τινες, χρῆσιν αὐτῶν
ἐν τισὶν ἐφημερίσιν ἐποίησαντο. Ἀπόντος τοῦ Κυρίου Ψύλ-
λα τοῦ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτλ. διευθυναῖ ὁ ἐπὶ
τῶν οικονομικῶν ὑπουργὸς Κύριος Π. Ἀργυρόπουλος. Ταῦτα
μετὰ πάσης θετικότητος βεβαιούμεν κάλλιστα τὴν περὶ αὐτῶν
ἀλήθειαν εἰδότες.

Ἔνεκα περιοδείας τοῦ Συντάκτου τῆς ἐφημερίδος
τῶν Μαθητῶν Δ. Π. ἀναβάλλεται ἡ ἐκδοσις αὐτῆς
ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας. Τὰ δύο δὲ φύλλα τοῦ δεκα-
πευθημέρου τούτου, τουτέστιν οἱ ἀρ. 92 καὶ 93,
θέλουσι συνεχδοθῆ καὶ διανεμηθῆ συγχρόνως μετὰ
τοῦ 94, ὥστε οἱ Κ.Κ. συνδρομηταὶ δὲν ζημιοῦνται
παντελῶς ἐκ τῆς ἔραχίας ταύτης διακοπῆς.

(Ἐπεταὶ δικαστικὸν παράρτημα).

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ἐξ Ἀθηνῶν, ἀρ. 274.)

Ἀνωτέρω ἐπιγραφομένου βιβλίου, τὸ δεύτερον ἤδη ἐκδιδομένου
μετὰ πλείστων προσθηκῶν καὶ βελτιώσεων, ἐδημοσιεύθη ἤδη τὸ
πρῶτον μέρος. Πᾶσα ἡ πολιτικὴ δημοσιογραφία καὶ τὰ περιο-
δικὰ φιλολογικὰ εἶπον τοὺς δικαίους ἐπαίνους τοῦ βιβλίου τού-
του, τὸ πρῶτον ἐκδοθέντος.

Ὁ θέλων ἵνα ἔχῃ παρ' ἑαυτῷ πρόχειρον ἀπόδειξιν, ὅτι οὐ-
δέποτε τὸ Ἑλληνικὸν γένος ἐσχόλασε τοῦ νὰ ἔχῃ, καὶ ἐπὶ αὐ-
τῶν τῶν ἡμερῶν τῆς φωτοσθέστου δουλείας, ἄνδρας διαπρέ-
ψαντας ἐπὶ παιδείᾳ καὶ μοχθήσαντας κατὰ τὸ ἐνὶ ἐκάστῳ ἐνὸν
ὑπὲρ τῆς διαδόσεως πάσης μαθήσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὴν
βιβλιοθήκην αὐτοῦ τὸν κατάλογον τοῦ Κυρίου Βρετοῦ, ἄν-
δρῶς ἀσχολουμένου ἀείποτε καὶ εἰς φιλολογικὰ ἔργα, ἐκά-
στοτε εὐφημιζόμενα καὶ ὑπὸ ἡμετέρων λογίων καὶ ὑπὸ ἄλλο-
γενῶν.

— Ἔτερος ἀκάματος ἀνὴρ καὶ ἀξιότιμος λίαν διὰ προτε-
ρήματα ἠθικά, καὶ τὰς στιγμὰς αὐτοῦ πῆσας εἰς διδασκαλίαν
τῶν μελλοδιδασκάλων καὶ εἰς συγγραφήν καὶ ἐκδοσιν χρησί-
μων βιβλίων δαπανῶν, ὁ οἰκονόμος καὶ διδάσκαλος ἐν τῷ δι-
δασκαλεῖῳ Κύριος Γ. Παγῶν, ἐξέδωκεν ἄρτι ἰδίαις δαπάναις
«Περὶ λήψιν τῆς παιδαγωγικῆς καὶ διδακτικῆς.» Ἐρανοσάμενος
τὴν ὕλην ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Γερμανοῦ Νειμειέρου. Τὸ
ἀξιόλογον τοῦτο βιβλίον ἐστὶν ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον οὐ μόν-
ον πᾶσι τοῖς ἐξ ἐπαγγέλματος παιδαγωγοῖς καὶ παντὸς εἶδους
καὶ βαθμοῦ διδασκάλοις, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς γονεῦσι. Ἡ ὑ-
πόληψις τοῦ συγγράμματος τοῦ Νειμειέρου, εἰς πλείστας Εὐρω-
παϊκὰς γλώσσας μεταφρασθέντος, καὶ ἡ περὶ τὴν ἐκλογὴν ἐπι-
τηδειότης τοῦ Κυρίου Παγῶντος, εἰσὶν ἀνύποπτα συστατικὰ τῆς
ἀξίας τοῦ ἀγγελλομένου ἔργου, ἐξ 154 σελίδων εἰς 8ον συγ-
κειμένου καὶ 2 1/2 δραχμῶν τιμωμένου.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Τὸ σκληρὸν τοῦ θανάτου δρέπανον ἀφῆρσεν ἐκ τῶν κόλπων
τῆς προσφιλοῦς μας πατρίδος Κύπρου τὸν καλὸν κάγαθὸν συμ-
πολίτην Κωνσταντῖνον Θεμιστοκλῆ, πένθος ἀφῆσαντα ἀπα-
ραμύθητον εἰς τοὺς οἰκειοὺς καὶ συγγενεῖς, καὶ εἰς ἅπαντας
ἐν γένει τοὺς συμπολίτας του. Ὁ μακαρίτης ὑπῆρξε πατρὸς κα-
λός, πολίτης ἄριστος, τῶν πτωχῶν ὑπέρμαχος, τῆς παιδείας
συνήγορος, καὶ πάντας ἀείποτε προέτρεπε πρὸς ἀρετὴν καὶ πρὸς
κοινὸν τῆς πατρίδος συμφέρον, τοιαύτη ὑπῆρξε ἡ πρὸς τὸ κά-
λὸν ἔφεσις τοῦ ἀνδρός, ὥστε πρὸς ἐπίτευξιν τούτου οὔτε κόπου,
οὔτε χρημάτων ἐφείσθη πώποτε.

Εἰς Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ δρομαίως καταβαίνει,
Ποῦ ἄραγε, ὦ πλάστα μου, ποῦ ἄραγε πηγαίνει;
Μαῦρον κομίζει κάλυμμα καὶ νεκρικὴν σινδόνην,
Τίνα οἰκίαν, πλάστα μου, ὁ χάρων φαρμακόνει;
Καὶ εὐθὺς φωνὴ ἀκούεται ἐξ οὐρανοῦ βοῶσα,
Ψυχὴ ἐμὴ τὰ ἔργα μου νὰ βλέπῃς σιωπῶσα.
Σ' τὸν κόσμον σ' ἐξαπέστειλα προσκαίρως νὰ καθίσας,
Μετ' οὐ πολὺ εἰς τοὺς οὐρανοὺς πάλιν θὰ μετοικήσῃς.

Σιωπὴ διεχύθη μεγάλη, ἐγὼ ἔτρεμον ὄλος,
Σ' τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, τ' οὐρανοῦ ἐκινεῖτο ὁ θόλος.
Καὶ ἠκούσθη φωνὴ προσκαλοῦσα μετ' ὄνον,
Κωνσταντίνε προσκύνα τοῦ θεοῦ σου τὸν θρόνον.
Κ' ἡ ψυχὴ ἀναβαίνει εἰς τὸν πλάστην γελῶσα,
Σ' τὸν αἰώνιον κόσμον ἀναβαίνει πετῶσα.

Εἰς τὸν τάφον σὲ φέρει θρηνοῦσα ἡ πατρὶς Κωνσταντίνε,
Πλὴν εἰς τοῦ πλάστου τοὺς κόλπους ἡ ψυχὴ σου θὰ ἦναι.

Γεώργιος Ι. Κυπριάδης.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον διεβίβασεν ὁ Κ. Ουάις πρέσβυς τῆς
Ἀγγλίας ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ ὑπουργικοῦ συμ-
βουλίου.